

[Niels Højland]

rundt om i landet, der vil spørge, om vi da ikke kan finde på andet at arbejde med end sådan nogle småting, når man ser på landets store problemer i øvrigt inden for fiskerierhvervet og landbruget.

Det er da også dybt beklageligt, at man nu må se, at Venstre og De Konservative først rigtig melder ud her ved tredjebehandlingen. Havde de to partier meldt ud under førstebehandlingen og under debatten i vores dagspresse landet over, var dette forslag blevet fejlet af bordet for længst, for det er noget, som mange landet over er imod på tværs af partiskel, og der er ingen tvivl om, at hvis der havde været debat om det før, havde der været mange, også socialdemokrater, der havde lagt pres på deres folketingsmedlemmer og havde sagt til dem, at dette ikke duede, og så havde forslaget for længst været fejlet af bordet.

Men nu må vi altså tage debatten, som den er.

Mejdahl (V):

Da Ventres ordfører, hr. Svend Heiselberg, er forhindret i at være til stede, skal jeg afgive den redegørelse, som vi har stillet i udsigt i betænkningen.

Det er ikke rigtig forudsigeligt, hvilke sager der påkalder sig opmærksomhed. Lovforslaget om fisketegn har påkaldt sig opmærksomhed, og det er vel syvende gang, at det er til behandling i Folketinget. Der er mange, der har sendt os meningstilkendegivelser, men de har ikke alle sammen været entydige. Nogle vil have fisketegn, og andre vil ikke have det. Nogle vil have det, hvis vandet er salt, og nogle vil ikke have, at det skal gælde i saltvand. Andre frabeder sig fisketegn, fordi det vil gå ud over det store frivillige arbejde, der gøres af de foreninger, som udsætter fisk, et arbejde, som jeg i øvrigt gerne vil påskønne. Vi kan åbenbart heller ikke her gøre alle tilfredse.

På den baggrund skal jeg henvise til, hvad Venstres ordfører sagde ved første behandling den 30. oktober 1991, nemlig at vi synes, der fortsat skal være frihed til at smide snøren ud, også i rørt vande, uden først at have indløst fisketegn, og derfor vil Venstre stemme nej til lovforslaget.

Niels Højland (FP):

Kristeligt Folkeparti har fremsat forslaget

om tvungent fisketegn i offentligt regi. Det er med rette flere gange før blevet afvist, men nu er tiden åbenbart kommet til at indføre endnu en statsliggørelse af private og frivillige kontraktforhold, som fungerer udmærket. Det er uhyrligt, at et såkaldt borgerligt parti ønsker at ødelægge et engagement og en frivillighed, der fungerer ganske godt uden massiv kontrol og indblanding, men Kristeligt Folkeparti er fanget af sit eget spil om at markere sig, endog med et renlivet socialistisk forslag.

Lovforslaget er i bund og grund en hån mod det kæmpemæssige engagement og den frivillighed, tusinder af lystfiskere år efter år bidrager med for at opretholde de fine fiskebestande, vi i dag har i de danske farvande. Udviklingen hen imod større offentlig kontrol skal altså forceres uden hensyntagen til, om det område, man ønsker at hjælpe, i forvejen fungerer tilfredsstillende.

Forslaget er da også, om end i det små, et interessant tegn på, hvor godt lobbyisme fra en større fiskeriforenings side kan virke. Det er særdeles effektiv lobbyisme fra en lille forening, som dog kun repræsenterer en lille del af de danske lystfiskere, og det er netop denne forening, som bakker forslaget op, mens Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark og andre lokale foreninger klart går imod dette forslag, der vil virke negativt på interessen og det sociale liv i forbindelse med lystfiskeri.

Sportsfiskerforbundet vil da også drage nytte af forslaget, da der skal fordeles pengemidler, og statsliggørelse vil desuden kræve en større administration, som kun en stor, forkromet forening vil magte at tage sig af – vel at mærke på bekostning af det lokale islæt. Det er en uheldig udvikling, men det bliver konsekvensen af statslig kontrol med lystfiskeriet. Partiet slår i andre sammenhænge på det lokale engagement, men der kan ikke herske tvivl om, at dette vil ødelægge de sociale relationer til det nære miljø.

Hvad er da grundlaget for at indføre tvungen kontrol på dette område? Det er at tilgode-se fiskeplejen, for hovedparten af pengene skal gå hertil, efter at de har været igennem en offentlig instans, hvor der langtfra er samme incitament til effektivitet; det vil sige, at en stor del af beløbet spises op uden at blive til ringe-ste gavn for fiskebestanden.